

03) ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ

Το νομισματικό εισόδημα του Ευρωσυστήματος συγκεντρώνεται στην ΕΚΤ και διανέμεται στο τέλος κάθε οικονομικού έτους σύμφωνα με τη βαρύτητα των κλειδιών που ισχύουν για την εγγραφή στο μετοχικό κεφάλαιο της ΕΚΤ (50% πληθυσμός και 50% ακαθάριστο εγχώριο προϊόν).

Για τα πρώτα πέντε χρόνια, από την ίδρυση της ΕΚΤ, το νομισματικό εισόδημα υπολογίζεται σύμφωνα με την έμμεση μέθοδο, δηλαδή με αναφορά σε ένα ποσοστό απόδοσης που βασίζεται σε ένα προκαθορισμένο κανόνα ο οποίος εφαρμόζεται στα νομισματικά στοιχεία του παθητικού. Μετά την περίοδο αυτή, το νομισματικό εισόδημα υπολογίζεται σύμφωνα με την άμεση μέθοδο, δηλαδή σαν εισόδημα που προκύπτει από καθορισμένα στοιχεία του ενεργητικού τηρούμενα έναντι τραπεζογραμματίων σε κυκλοφορία και καταθέσεων των πιστωτικών ιδρυμάτων στην κεντρική τράπεζα.

Τα πραγματοποιηθέντα κέρδη και ζημίες θα φέρονται στα αποτελέσματα χρήσεως. Υπάρχουν όμως διάφοροι λόγοι που συνηγορούν στη μη διανομή όλων των κερδών, που προέρχονται από την αλλαγή των συναλλαγματικών ισοτιμιών, στους μετόχους, είτε αυτοί είναι κυβερνήσεις κρατών μελών είτε κυβερνήσεις και ιδιώτες μέτοχοι όπως είναι η περίπτωση των κεντρικών τραπεζών της Ελλάδος, του Βελγίου και της Αυστρίας. Ένας από τους κυριότερους τρόπους δημιουργίας κερδών από τη μεταβολή των συναλλαγματικών ισοτιμιών είναι μέσω της υποτίμησης του εγχωρίου νομίσματος (στην περιοχή του ενιαίου νομίσματος, του ευρώ). Υποστηρίζεται ότι οι κυβερνήσεις δε θα πρέπει να επωφελούνται από μία υποτίμηση του ευρώ και κατά συνέπεια αυτά τα κέρδη δεν θα πρέπει να διανέμονται στους μετόχους των κεντρικών τραπεζών. Κάθε υποτίμηση του ευρώ θα έχει βραχυπρόθεσμες μόνο συνέπειες, ενώ η ΕΚΤ και οι εθνικές κεντρικές τράπεζες θα έχουν, σε μακροπρόθεσμη βάση, σημαντικές ζημίες στην προσπάθειά τους να στηρίξουν το ευρώ. Αυτές οι ζημίες θα επιβαρύνουν τα αποτελέσματα χρήσεως και θα μειώνουν το νομισματικό εισόδημα που πρέπει να διανεμηθεί στο τέλος του έτους.

Γενικά, το νομισματικό εισόδημα των εθνικών κεντρικών τραπεζών μπορεί να μειωθεί στο τρίτο στάδιο της ONE, σε σχέση με το σημερινό, για δύο κύριους λόγους:

- από τη βαθμιαία πτώση των επιτοκίων, που οφείλεται στην πτώση του πληθωρισμού, η οποία με τη σειρά της μειώνει σημαντικά το εισόδημα από πιστωτικούς τόκους
- από τη μη διανομή ενός μέρους των κερδών του Ευρωσυστήματος προκειμένου να αντισταθμισθούν οι ζημίες από τις συναλλαγματικές παρεμβάσεις για τη στήριξη του ευρώ.